

Big Government leads to
Serfdom and Poverty

- ▶ [English Newsletter](#)
- ▶ [Nederlandstalige Nieuwsbrief](#)
- ▶ [French, Italian and other languages](#)
- ▶ [Statistics portal - Data from around the Globe](#)
- ▶ [Audio Portal to Economics & Finance Podcasts](#)
- ▶ [Library](#) ▶ [Video Library](#) ▶ [Audio Library](#)

[Home](#)
[Library](#)
[Media](#)
[News](#)
[Quotes](#)
[Contact](#)
[Nederlands](#)
[Français](#)
[English](#)

Dirigisme verlaagt productiviteit en schaadt welvaart

Martin De Vlieghere & Paul Vreymans

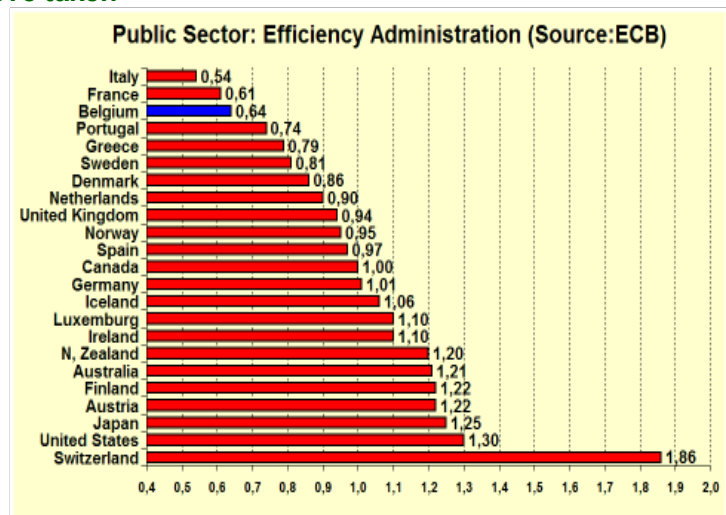

Rijkelijk laat waarschuwt de Hoge Raad van Financiën voor het ontsporend begrotingsterkort. Hoog tijd dus voor België om zijn prioriteiten te herschikken en zijn economie radicaal van ballast te ontdoen. Veel publieke projecten zijn wellicht verdedigbaar in een hoogconjunctuur, maar zijn niet langer haalbaar in een acute crisis. Bij hoogste prioriteit moeten we alles stopzetten wat ons meer last bezorgt dan nut: overregulering, overtollige bestuursniveaus, en ons nodeloos ingewikkeld belastingstelsel.

1. Vlijtige ambtenaten met laagproductieve taken

Volgens het *International Labour Organization (ILO)* heeft België de hoogste productiviteit ter wereld. In fel contrast daarmee kampt onze overheid volgens de ECB met de derde laagste efficiëntie van Europa. Het probleem ligt niet zozeer in de lage productiviteit van luie ambtenaren zoals velen denken, maar wel in de geringe toegevoegde waarde van de opdrachten die hen worden toevertrouwd. Ook aan de demotiverende inefficiëntie van de organisatie.

Harder werkende ambtenaren of inzet van computers en nieuwe technologie kunnen daaraan weinig verhelpen. Zo scheppen online loketten en onbemande telefooncentrales die na antwoord op de zesde meerkeuzevraag stevast melden dat alle medewerkers in gesprek zijn meer ergernis dan nut. Met zulke pseudosaneringen schuift de overheid alleen taken af op de burgers die zodoende nog meer dan vroeger van hun productieve missie worden afgehouden. Zo wentelen overheden hun inefficiëntie alleen maar hun af op de privésector.

Andere Europese overheden slagen er wel in efficiënt te functioneren met 1/3 tot de helft minder ambtenaren. Willen we hun efficiëntie evenaren dan moeten we contraproductieve regels schrappen en de overheid herstructureren volgens actuele beheers- en communicatietechnieken.

2. Drie overtollige bestuursniveaus.

"Kunnen we ons nog zo'n dure overheid, met zoveel bestuurslagen, permitteren?", vraagt Rudi Thomaes van het VBO zich terecht af. Ondanks snelle vooruitgang in beheers- en communicatie-technieken is ons aantal bestuurslagen in één generatie is verdubbeld.

Napoleon had geen computers en moest zich voor zijn communicatie behelpen met postduiven en bodes te paard. Toch had hij genoeg aan een nationaal, provinciaal en gemeentelijk bestuursniveau. In ons internettijdperk kregen we er behalve Europa ook Vlaanderen en de intercommunes bovenop; elk met hun vazallen en uitgebreide hofhouding. Waar Vlaanderen en Europa uitblinken in fascistoïde reguleringsdrift, monopoliseren intercommunes vooral onze nutsvoorzieningen en maken onze energie, water, communicatie, huisvesting, bouwgrond en afval 2 tot 3 maal te duur.

Intercommunale bestuurders worden niet verkozen en ontsnappen zowel aan democratische controle als aan electorale sanctie. Het mag niemand verwonderen dat dit schimmige bestuursniveau wordt misbruikt voor duistere toewijzing van sociale woningen, voorrang in zorgtehuizen, tergende onteigeningen, en veelal ook als beschutte werkplaats voor onfortuinlijke partijvrienden. De schandelijke corruptieschandalen met misbruik van publieke fondsen en kredietkaarten in Luik, Charleroi en Hoei zijn slechts het topje van de ijsberg.

Ook in Vlaanderen tiert de corruptie met intercommunale zitpenningen en bestuurszittjes welig. Intercommunales zijn verworpen tot een parasitair bestuursniveau en zijn nog vóór de provincies aan de beurt in de sanering van onze structuren.

3. Nut van regels toetsen aan globale kost

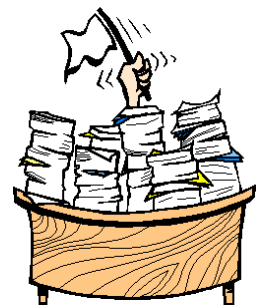
Belangrijker nog dan structurele saneringen is het snoeiwerk in de contraproductieve regels. Onze overregulering is nu ontaard in de kafkaïaanse toestand waarin niemand nog al de rommelwetten en rommeldecreten kan kennen. De totale rechtsonzekerheid die daaruit volgt scheidt niet alleen het knagend onbehagen van permanente strafbaarheid maar leidt vooral bij ondernemers tot immobilisme. Het is de doodsteek voor het dynamische van een land.

Wetten moeten een vervaldatum krijgen. Of we moeten met regelmaat hun maatschappelijk nut afwegen tegenover de inzet van middelen voor controle, naleving, handhaving en administratieve overlast. Veel regels kosten handenvol geld maar brengen bitter weinig brood op de plank.

Tallose beperkingen van de contractuele vrijheid zoals huur- en pachtwetten keren zich steevast tegen de partij die de wet wilde beschermen. Het zijn eeuwige bronnen van wrevel, van dure geschillen en vertrouwensbreuk tussen partijen.

Maaltijdcheques, dienstencheques, opleidingscheques, cultuurcheques, ecocheques zijn als rantsoeneringsbonnen. Stuk voor stuk bureaucratische gedochten die de marktwerking verstoren en betaalkosten zwaar verhogen.

Tallose vergunningstelsels beperken de concurrentie en ondergraven onze koopkracht. Dure licenties maken onze mobiele gesprekken 3 maal te duur en prijzige vergunningen verhogen de kost van bouwgrond en medicamenten met een factor 3 tot 5.

Maar vooral ons belastingstelsel kan veel eenvoudiger. Zijn wispelturige complexiteit en lange verjaringstermijnen voeden de rechtsonzekerheid en remmen elk initiatief. De veel te complexe sociale wetgeving maakt steun ontoegankelijk voor kansarmen die het echt nodig hebben, verhoogt werkingskosten en zet deuren wijd open voor profitaat.

4. Decentraliseren

Landbouw, industrie, onderwijs, zorg, lagere besturen, gezondheid-, distributie- en dienstensector, worden allemaal geteisterd door een detaillistische betutteling van bovenaf. Keer op keer verstoort centraal dirigisme de spontane orde of het markevenwicht. Altijd weer leidt de bureaucratische papierwinkel tot verkwisting van tijd en middelen, verlies aan productiviteit en uiteindelijk geringer maatschappelijk nut voor ons allen.

De grootste schade van al die bureaucratie ligt nog in de opportuniteitskost. Zo zou het leger van 400 ingenieurs dat straks voltijds energieprestatiecertificaten uitreikt een veel nuttiger taak en beter betaalde baan kunnen hebben in onze onderbemande researchafdelingen. Op een vrije markt vinden kopers en huurders zelf wel hun weg

naar het voordeligste alternatief, ook zonder gewillige certificaten.

Andere Europese staten functioneren prima met 1/3 minder ambtenaren, regels en overheidsbeslag. Als België ondanks zijn hoogproductieve privésector vandaag de middelen ontbeert om de economie uit het slop te halen, of straks zijn ambtenaren en pensioenen te betalen dan is dat omdat onze overmatige overheid decennialang de productieve sector heeft leeggehaald en alle reserves zijn opgesoupeerd aan overbodige bureaucratie. Zij die pleiten voor het in stand houden van parasitaire overheidsstructuren dragen individuele schuld aan de ontwrichting van de samenleving. Meer dirigisme biedt geen oplossing voor onze problemen, overmatig dirigisme is het probleem.